

Val més ésser cap de sardina que cua de rap

L'escriptor Damià Bardera em diu que aquesta és l'expressió que buscava. En Bardera i jo som a les antípodes: el dia que ens vam conèixer en una cerveseria jo em vaig fotre dues pintes i ell una aigua amb gas. Fuma amb moderació, mentre que a mi -quan ho feia- un paquet em durava poques hores. Aquests caràcters diferents es reflecteixen perfectament a l'hora d'escriure: mentre que jo ho faig de forma compulsiva, obsessionat per la història en sí i a vegades oblidant-me de la forma, ell és un artesà de les paraules. Les cuida, les acarona i les fa ballar. Escull sempre els mots exactes. Els meus textos serien un gin tònic i els seus un Macallan. Molts dels seus contes – us en parlaré un dia amb més calma – tenen de rerafons un món rural, catalaníssim. Em recorden una mica les lletres de l'Adrià Puntí. Sospito que enyora un passat que mai ha existit (aquesta, segons Joaquin Sabina, és la pitjor de les melangies). Diu que és un xic reaccionari però a mi em sembla que en realitat vol provocar. Alguns dels seus relats, de fet, van en aquesta línia. Una mica com Chuck Palahniuk, de qui assegura que no ha llegit res però que tenen un munt de coses en comú. No li agraden els blogs, i és normal: un estil d'escriptura tan ràpid i descarat com aquest el deu posar malalt. Ell, que és un romàntic empedreït. Suposo que puc sentir-me honorat de que em llegeixi. Si sé que treu el cap per aquí de tant en tant procuraré filar més prim amb les paraules. No voldria pas fer-lo emprenyar.